

Arrest

nr. 103 143 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERHEYN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Rahmati Mohammad Ihsan, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van gemengde origine - deels Tadzjiek/Pashtoun - te zijn. U werd in 1988 geboren in het dorp Peshta, district Paghman, provincie Kabul. Tijdens het Talibanregime hebt u samen met uw familie drie jaar in de provincie Panjshir gewoond. In het jaar 1380 (2001-2002) keerde u terug naar uw dorp. U bent getrouwd en u hebt twee kinderen: een dochter van vier jaar en een zoon van negen maanden oud. U spreekt Pashtou, Dari, Engels en een beetje Frans.

Uw vader werd op 17 mizan 1361 (9 oktober 1982) veiligheidshoofd in het district Shurgal, provincie Balkh en lid van de partij 'Ittihad-e-Islami'. Later diende hij als commandant onder A.S.M.(...). In 1380 (2001-2002) werd hij districtshoofd van Paghman. Twee jaar later (2003-2004) verloor hij zijn

been door een bermbom. In november 2004 werd mullah K.(...) - die er van verdacht werd betrokken te zijn bij de Taliban - opgepakt in Paghman en gemarteld door de veiligheidsdiensten tot de dood er op volgde. Zijn lijk werd aan uw vader gegeven die het lichaam aan de familie van het slachtoffer teruggaf. Hierdoor hielden ze uw vader verantwoordelijk voor zijn dood en kreeg hij problemen met de Taliban. Sinds zijn aanstelling als districtshoofd van Paghman kende hij ook problemen met A.R.S.(...) - een belangrijk commandant en partijlid van de Ittihad-e-Islami - omdat hij verschillende gronden en eigendommen in beslag nam. Uw vader ging hiertegen in en vroeg S.(...) om die gronden en eigendommen terug te geven. Vanwege deze problemen verliet uw vader de partij en werd hij in 1385 (2006-2007) districtshoofd van Farzah, provincie Kabul. U studeerde toen nog in Paghman.

Uw vader was één jaar en zeven maanden districtshoofd van Farzah toen hij verdween in saur 1387 (21 april - 22 mei 2008). U was toen afgestudeerd in de 12e graad en u volgde een cursus in Kabul waar ze u autotechnieken leerden. Toen uw vader niet naar huis kwam, begonnen u en uw familie een zoekactie. U en uw oom - en tevens schoonvader - contacteerden verschillende kennissen, gingen naar het districtscentrum en gingen ook langs bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken waar ze u vertelden enkele dagen geduld te hebben. U ging er verschillende keren langs en telkens vertelden ze u nog wat geduld te hebben. Zo ging er twee jaar en twee maanden voorbij. Omdat u nog altijd geen nieuws had van uw vader zei de mullah u een 'khairat' (gebedsdienst voor een bepaald persoon met eten en drank) te organiseren. Daar vertelde de mullah dat u voorzichtig moest zijn omdat hij gewapende mannen achter jullie huis had gezien. Ook andere buurtbewoners hadden dit gezien en jullie hadden zelf ook geluiden gehoord. Daarop besloten u en uw oom op 12 jauza 1389 (2 juni 2010) klacht in te dienen bij het districtshuis. Het districtshuis gaf uw oom een kalashnikov en beloofde regelmatig in de buurt te patrouilleren.

Ongeveer vier à vijf maanden na de klacht - op 20 aqrab 1389 (10 november 2010) - werd jullie huis aangevallen. De aanvallers gooiden drie granaten in jullie tuin waarbij uw gehandicapte broer stierf en uw moeder gewond raakte in haar rechterschouder. U hebt de aanvallers niet gezien. Na de derde dag van de ceremonie voor uw broer trokken jullie bij uw schoonvader (oom) in. 45 dagen na de aanslag en vijf dagen voor het westerse Nieuwjaar verliet u Afghanistan en op 27 april 2011 kwam u aan in België. Een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Het CGVS nam op 20 februari 2012 een weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 15 maart 2012, die deze beslissing annuleerde op 31 mei 2012.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor: een Cd-rom met een video van uw trouwfeest; een Cd-rom met een video in verband met mullah K.(...) en de daaropvolgende dreigementen van de Taliban aan het adres van uw vader; de taskara (Afghaans identiteitsdocument) van uw vader; uw taskara; een brief waarin staat dat uw vader veiligheidshoofd van Shurgal en lid van de 'Ittihad-e-Islami' wordt; een brief waarin de vroegere koning uw vader een militaire titel verschaft; de contracten met de bouwbedrijven Aman Afghan en Kum-Sen Inc.; Uw schoolrapport uit de 1e graad; De klacht die u neerlegde bij het districtshuis nadat er gewapende mannen rond uw huis werden opgemerkt; een bewijs van de ziekenhuisopname van uw moeder en haar verwondingen; Een krantenartikel met uw vader waarin hij het heeft over de organisatie 'Hambastegi Melli'; Een overzicht van prominente figuren in het district Farzah; Een Canadees tijdschrift 'Canada World view, issue 20, autumn 2003' waarin uw vader vermeld wordt als districtshoofd van Paghman; foto's van uw vader; een foto van u en uw vader en twee foto's van u en uw oom bij de begrafenis van uw broer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo slaagt u er niet in het verband tussen de aanslag op uw huis en de problemen en verdwijning van uw vader aan te tonen. U stoelt uw asielmotieven volledig op de problemen die uw vader had met de taliban en A.R.S.(...). De link tussen deze problemen en de redenen waarvoor u Afghanistan zou verlaten hebben, is echter weinig aannemelijk. U beweert dat uw vader problemen kreeg met de Taliban vanwege de dood van mullah K.(...) die stierf na gearresteerd en gefolterd te zijn geweest (CGVS vraag 10). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, gebeurde dit in november 2004, wat ruim zes jaar voor de aanslag op uw huis is (CGVS vraag 76; de informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratieve dossier, zie blauwe map). Dat u vanwege deze gebeurtenissen zou zijn aangevallen, is bijgevolg onwaarschijnlijk (CGVS vraag 92). Het is weinig aannemelijk dat de taliban zolang zouden wachten vooraleer zij wraak zouden nemen op uw vader en zijn familie. Als districtshoofd zou hij als lid van de regering kunnen beschouwd worden, maar in dat geval is het evenmin geloofwaardig dat zij bijna vier jaar zouden wachten om hun wraak te voltrekken (CGVS vraag 86). Zijn 'betrokkenheid' zou immers snel duidelijk moeten worden zijn aangezien hij het lichaam van mullah K.(...) aan zijn familie zou hebben terugbezorgd (CGVS vraag 10). Dit laat toe te concluderen dat uw vader niet is ontvoerd omwille van de dood van mullah K.(...). Het is waarschijnlijker dat uw vader problemen had met de taliban vanwege zijn positie als districtshoofd dan vanwege de problemen die gerezen waren rond de dood van K.(...). Voorts was uw vader reeds verdwenen op het moment van de aanslag waardoor de taliban hun 'wraak' eigenlijk al voltrokken hadden op het moment van de aanslag. Het is derhalve weinig plausibel dat er een direct verband zou zijn tussen de problemen van uw vader vanwege de dood van K.(...) enerzijds en de aanslag op uw huis anderzijds. Dat de taliban op het moment van de aanslag niet zouden geweten hebben dat uw vader reeds twee jaar en zeven maanden verdwenen was, is niet plausibel (CGVS vragen 88-89). De taliban beschikken over een uitgebreid netwerk waardoor dergelijke informatie snel bekend raakt. Bovendien moet het toch opgevallen zijn dat uw vader niet langer districtshoofd was. Zulk nieuws is wijdverbreid. Dat de aanslag op jullie huis - als die al had plaatsgevonden - er zou gekomen zijn doordat jullie werden geassocieerd met jullie vader is bijgevolg weinig waarschijnlijk. Dat de aanval zolang op zich liet wachten valt overigens evenmin toe te schrijven aan de parlementsverkiezingen aangezien deze plaatsvonden in september 2010, wat slechts twee maanden voor de aanval was. Blijkbaar was de verhoogde politieaanwezigheid naar aanleiding van de parlementsverkiezingen ook niet van dien aard om te beletten dat er gewapende mannen rond uw huis cirkelden in de vier à vijf maanden tussen de 'khairat' voor uw vader en de aanslag (CGVS vragen 125-130). Dat zij langs de ene kant er wel voor zouden kunnen gezorgd hebben dat uw huis niet aangevallen werd, maar langs de andere kant de continue aanwezigheid van gewapende mannen rond uw huis niet konden beletten, valt niet te rijmen.

Uw activiteiten waren evenmin van dien aard dat zij in u de opvolger van uw vader zouden kunnen zien: u studeerde automechaniek in Kabul en u verhuurde uw vrachtwagen aan bouwbedrijven (CGVS vragen 3, 23-30, 45-49). Uit uw verklaringen kan ook afgeleid worden dat u of de rest van uw familie in al die tijd - behalve tijdens de aanval op jullie huis - niet bedreigd werden. Verder blijkt ook dat u zich die jaren vrij kon verplaatsen van en naar Kabul: u volgde er een opleiding automechaniek. Indien u werkelijk had moeten vrezen voor uw leven omdat u gevisieerd werd door de taliban of commandant S.(...) vanwege de familieband met uw vader kan er verondersteld worden dat u zich niet zo zorgeloos zou kunnen verplaatst hebben. Als er inderdaad een aanslag plaatsgevonden zou hebben dan kan er besloten worden dat deze alvast niets te maken had met het verband die er zou geweest zijn met uw vader en zijn problemen.

Kortom, u maakt het absoluut niet aannemelijk dat u vervolgd zou worden vanwege de problemen en het profiel van uw vader aangezien zowel u als uw vader na de dood van K.(...) en het conflict met S.(...) lange tijd ongemoeid werden gelaten en uw vader op het moment van de aanval reeds 31 maanden verdwenen was en dus vanzelfsprekend niet langer districtshoofd was.

Daarnaast weet u ook niet wie verantwoordelijk is vóór of wat de oorzaak is ván de verdwijning van uw vader (CGVS vragen 98-100). U oppert dat dit misschien S.(...) kon geweest zijn (CGVS vraag 99). Bovendien hebt u sinds de verdwijning van uw vader niets gehoord van één of andere groepering die hun betrokkenheid opeisten. Niemand heeft de verantwoordelijkheid hiervoor opgenomen en niemand vroeg ook maar iets in ruil voor uw vader (CGVS vraag 97, 99). Van de Taliban kan verwacht worden dat zij - wanneer ze een vooraanstaand lid van de regering ontvoeren - hiervoor zouden uitkomen of op zijn minst iets in ruil zouden vragen. Het is niet hun stijl om zich in stilzwijgen te hullen indien zij werkelijk via de verdwijning van uw vader een punt wilden maken en een boodschap wilden doorgeven. De aanslag op jullie huis was ook twee jaar en zeven maanden na de verdwijning van uw

vader (CGVS vraag 120). Dat de aanslag op jullie huis zoveel later was, relateert andermaal het verband tussen deze twee zaken. Mocht S.(...) verantwoordelijk zijn geweest voor de ontvoering van uw vader is het niet logisch dat hij ook nog een aanslag op jullie huis zou plegen, en dan nog zo lang nadien. Zijn vijand was immers uw vader. Hij had geen enkele reden om u alsnog te viseren. Met de overplaatsing van uw vader naar het district Farzah had hij immers de overwinning behaald (CGVS vragen 65, 71-74). Ook in zijn geval is het niet waarschijnlijk dat hij twee jaar en zeven maanden zou wachten vooraleer hij zich op u zou richten om zijn wraak toch nog te voltrekken (CGVS vragen 93, 120). Bovendien weet u zelf niet wie u aanviel (CGVS vragen 88, 94). U hebt zelf de gewapende mannen, die vermoedelijk al enkele maanden voor de aanslag rond uw huis circelden, nooit gezien (CGVS vraag 84, 94, 127, 130-131). Dat er gewapende mannen al enkele maanden zich in de buurt van uw huis ophielden, weet u enkel uit tweede hand: de mullah en andere dorpingen vertelden u dit, u heeft dit zelf bizar genoeg niet gemerkt (CGVS 84, 130-131). Dit kan bijgevolg bezwaarlijk als vaststaand feit beschouwd worden. Daarenboven beweert u dat deze mannen al verschillende maanden rond uw huis zwierven (CGVS vragen 125-126). Dat zij pas na al die tijd in actie zouden komen, is weinig aannemelijk indien zij u werkelijk wilden doden en omwille van die reden 's nachts rond uw huis liepen. Dat er überhaupt mannen rond uw huis circelden, is hierdoor weinig aannemelijk. Bovendien waren er in september 2010 parlementsverkiezingen in Afghanistan waardoor er een verhoogde politieaanwezigheid was (CGVS vraag 87). Dat die gewapende mannen in de periode van de parlementsverkiezingen zulke risico's zouden nemen om u te bedreigen en uiteindelijk aan te vallen, is onwaarschijnlijk. De kans dat zij - terwijl zij zich rond uw huis ophielden - zouden kunnen opgepakt of gedood worden, is op die momenten zodanig groot dat er kan van uitgegaan worden dat zij omwille van u dit risico niet zouden nemen. Als er al gewapende mannen zouden opgemerkt zijn in de buurt van uw huis zal dit eerder te maken hebben gehad met de parlementsverkiezingen zelf dan met de band tussen u, uw vader en zijn vroegere problemen. Wie uw huis precies aangevallen heeft - als dit al is gebeurd - en zo verantwoordelijk is voor de dood van uw broer kan uit uw verklaringen niet opgemaakt worden. Dit alles ondermijnt verder uw asielmotieven.

Overigens hebben de vermoedelijke aanvallers en/of de verantwoordelijken voor de verdwijning van uw vader - buiten de dag van de aanslag - nooit met u in contact getreden of iets van hun laten horen, noch tijdens de 45 dagen die u nog in Afghanistan doorbracht noch na uw vertrek (CGVS vragen 77, 97, 106). Dat u na de aanslag op jullie huis 45 dagen ongestoord in uw dorp kon verblijven, relateert verder de door u voorgehouden vrees. Het is niet logisch dat u - indien u werkelijk gevisieerd werd - zonder problemen 45 dagen in uw dorp kon verblijven. Er kan verwacht worden dat wanneer ze het inderdaad op u gemunt hadden ze u gedurende die periode niet met rust zouden laten. De personen die u naar het leven zouden staan hadden hierdoor ruim de tijd en gelegenheid verder actie te ondernemen. Dat zij dit niet deden is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Het feit dat u gedurende die periode bij uw oom - en tevens schoonvader - verbleef doet hieraan niets af. Familie speelt in Afghanistan een belangrijke rol waardoor het algemeen bekend moet geweest zijn wie uw oom én schoonvader was en waar hij woonde. Dit, in combinatie met de onwetendheid over wie verantwoordelijk is voor de ontvoering van uw vader en de aanslag op uw huis, de lange periode tussen de verdwijning en de aanslag en de twijfel of er daadwerkelijk al enkele maanden gewapende, gemaskerde mannen rond uw huis liepen, laat toe te concluderen dat er geen verband is tussen uw asielmotieven en het profiel of de problemen van uw vader. Bovendien brengt u onvoldoende elementen aan die erop wijzen dat deze aanslag daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. De dood van uw broer en de kwetsuren van uw moeder kunnen ook door iets anders veroorzaakt zijn. De algemene aantasting van uw asielmotieven laat ook toe te twifelen aan de waarachtigheid van deze aanslag. Als de aanval al zou hebben plaatsgevonden, toont het feit dat het hier een alleenstaand geval betreft geen persoonlijke en systematische vervolging ten aanzien van u aan. De aanslag op uw huis lijkt in dat geval eerder het gevolg geweest te zijn van de toenmalige onveilige situatie in het district Paghman. Intussen is deze situatie volgens informatie waarover het CGVS beschikt gevoelig verbeterd (zie blauwe map). Daarenboven heeft uw familie na uw vertrek een tijdje in Kabul-stad verbleven, maar zijn ze teruggekeerd naar hun dorp omdat de situatie intussen veiliger was en hun eigendommen daar waren (CGVS vragen 58-59). Indien zij echt in gevaar hadden verkeerd, zouden ze nooit teruggekeerd zijn naar Peshta louter vanwege hun eigendommen. Deze kunnen immers gemakkelijk verkocht worden en doordat het werk van uw oom zich eveneens in Kabul - namelijk Kampani - bevindt, zou het voor hen perfect mogelijk zijn hun toevlucht tot Kabul te nemen en hier (voorlopig) te blijven (CGVS vragen 61-63). Dat zij dit niet deden, toont aan dat zij momenteel zonder noemenswaardige problemen in uw geboortedorp kunnen wonen zonder een vrees voor vervolging. Voorts bevestigt dit dat u en uw familie geen problemen hoeven te vrezen vanwege de associatie met uw vader, het voormalige districtshoofd. Uw familie kan immers zonder problemen terugkeren naar Peshta, district Paghman. Terwijl zij - net als u - beschouwd kunnen worden als familie van uw vader.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Zij zijn een aanduiding van uw identiteit, herkomst, de functies van uw vader en zijn problemen, de verwonding van uw moeder en de dood van uw broer, die door het CGVS niet wordt betwist. Deze feiten tonen op zich geen systematische vervolging in uw hoofde aan. De verwondingen van uw moeder en de dood van uw broer toont niet aan dat dit veroorzaakt werd door een aanslag op jullie huis en ook al niet dat u of uw familie hierbij werd gevisieerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook

moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van de formele motiveringsplicht, minstens de materiële motiveringsplicht waaraan beslissingen van een overheid dienen te voldoen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Waar verzoeker aanklaagt dat de nieuwe bestreden beslissing genomen werd zonder verzoeker opnieuw te horen wijst de Raad op artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: “§ 1. *De commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor*”. De commissaris-generaal is dus niet verplicht om verzoeker meerdere malen op te roepen. De commissaris-generaal heeft in dit geval geoordeeld dat hij voldoende elementen had om een uitspraak te doen over de asielaanvraag van de verzoekende partij, zonder hem een tweede keer te horen. Hierbij blijft de commissaris-generaal binnen de hem toegekende bevoegdheid, en kan dus niet gesteld worden dat hij tot een verkeerde beslissing is gekomen die niet door de feiten geschraagd is.

Verzoeker wijst op het vernietigingsarrest in de zaak van verzoeker nr. 82.323 dd. 31 mei 2012 waar de Raad stelt: “*Ook blijkt dat een aantal belangrijke stukken vermeld op de inventaris van de neergelegde documenten niet terug te vinden zijn in de bundel. Dit geldt onder meer voor de vermelde cd-rom met video in verband met mullah K.(...) en de dreigementen aan het adres van verzoekers vader, een essentieel stuk waaruit wel degelijk zou kunnen blijken om welke reden en in welke mate verzoekers vader gevisieerd werd door de taliban.*” Verzoeker klaagt aan dat dit stuk niet (nogmaals) onderzocht werd door de verwerende partij en dat de asielaanvraag niet bijkomend in al zijn opzichten werd onderzocht.

De Raad stelt vast dat verweerder in zijn verweernota (p. 3) verwijst naar het feit “*dat verzoeker tijdens zijn gehoor d.d. 7 februari 2012 verklaarde: “(10. Kan u mij vertellen wat er gezegd wordt in de film over de dreigementen tegen uw vader?) Ja het gaat over een commandant van de taliban mullah K.(...). Hij was actief in arghonday hij werd opgepakt in zarshakh en hij was op bezoek bij zijn schoonvader de regering martelde hem en ondervroegen hem en tijdens de marteling stierf hij en de regering gaf het lijk aan mijn vader omdat mijn vader districtshoofd was toen en ze vroegen hem het lijk aan de familie te geven en mijn familie gaf zijn lijk aan de schoonfamilie in zarshakh en toen werd mijn vader bedreigd.” (p. 5 gehoorverslag CGVS).*” en vervolgt: “*Nu de commissaris-generaal omstandig vaststelde waarom verzoeker er niet in geslaagd is het verband aan te tonen tussen de aanslag op zijn huis en de problemen en verdwijning van zijn vader kon hij ook terecht besluiten dat deze CD-rom geen afbreuk doet aan de uitvoerige motivering hieromtrent.*”

De Raad stelt vast dat verweerder de verklaringen van verzoeker dat zijn vader bedreigd werd door de Taliban omwille van de doding van K. na diens overhandiging van het lijk aan de familie en het overlijden van K. na foltering door de politie niet betwist, maar stelt dat er geen verband aangetoond is “*tussen de aanslag op zijn huis en de problemen en verdwijning van zijn vader*”. In het kader van zijn devolutieve opdracht betreft de Raad dit in zijn oordeel. Ter zitting verklaart de verwerende partij ook dat zij de hoedanigheid van taliban leider mullah K. niet betwist.

2.3. De Raad stelt vast dat verweerder in tegenstelling tot de vorige bestreden beslissing dd. 17 februari 2012 de aannemelijkheid van de aanslag op de woning van verzoeker in vraag stelt. Zo stelt de bestreden beslissing: “*Bovendien brengt u onvoldoende elementen aan die erop wijzen dat deze aanslag daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. De dood van uw broer en de kwetsuren van uw moeder kunnen ook door iets anders veroorzaakt zijn. De algemene aantasting van uw asielmotieven laat ook toe te twijfelen aan de waarachtigheid van deze aanslag. Als de aanval al zou hebben plaatsgevonden, toont het feit dat het hier een alleenstaand geval betreft geen persoonlijke en systematische vervolging*”

ten aanzien van u aan. De aanslag op uw huis lijkt in dat geval eerder het gevolg geweest te zijn van de toenmalige onveilige situatie in het district Paghman.”

Dit is strijdig met het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad dd. 31 mei 2012 waar deze stelt: *“De bestreden beslissing twijfelt geenszins aan de feiten die verzoeker aanhaalt (de dood van mullah K.(...), de verdwijning van verzoekers vader en de aanslag op verzoekers huis) noch aan het gegeven dat verzoeker de zoon van een belangrijk districtshoofd zou zijn.*

...

Hoe dan ook gelet, op de feiten die verzoeker aanhaalt en die door de bestreden beslissing niet in twijfel worden getrokken is het bovendien niet onaannemelijk dat verzoeker als enige overblijvende zoon (zijn broer is omgekomen bij de granaataanslag op het huis) van een vooraanstaand lid van de regering eveneens in de negatieve aandacht van de taliban is komen te staan nu hij een klacht heeft ingediend bij het districtshuis naar aanleiding van de verdwijning van zijn vader. Echter ontbreekt in het administratief dossier eveneens nuttige informatie waaruit zou kunnen blijken in welke mate vertegenwoordigers van de regering alsook hun familie al dan niet aan tot een risicogroep behoren zeker wanneer zij een uitgesproken profiel hebben ten gevolge van bepaalde door hen gestelde beleidsdaden.”

In dit verband bevat het rechtsplegingsdossier de volgende informatie:

- “Achtergrondfiche Afghanistan”, Vluchtelingenwerk Vlaanderen, november 2012 (stuk 4 bij het verzoekschrift, hierna ‘Informatie 1’);
- Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, Rijksoverheid NL, juli 2012 (stuk 8 bij het verzoekschrift, hierna ‘Informatie 2’);
- *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* (vermeld in de bestreden beslissing, hierna ‘Informatie 3’).
- SRB “AFGHANISTAN” “*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict*” (stuk 1 bij de verweernota, hierna Informatie 4)

Ter zitting legt de verzoekende partij bijkomend de bladzijden 36 en 37 van Informatie 2 en bladzijde 8 van Informatie 1 neer. De verwerende partij legt bladzijden 8 tot 10 van de UNHCR Eligibility Guidelines neer. De partijen zijn het ook eens dat bovenvermelde documenten in hun geheel deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier van de Raad.

Informatie 2 (p. 8) stelt dat onder meer ambtenaren vervolgd worden door de Taliban en/of gewapende antiregering groeperingen en vervolgt: *“Er is geen eensgezindheid tussen verschillende bronnen of er voor de mensen die voor de regering werken een onderscheid wordt gemaakt tussen het soort functie dat die mensen bekleden. Volgens UNHCR loopt iedereen die voor de regering werkt een risico. IOM nuanceert. En zegt dat vooral personen die een hoge functie in Kaboel worden geviseerd. De bronnen zijn het wel eens over het feit dat het risico overal in het land bestaat.”*

Informatie 1 (p. 37) stelt *“Verder lijkt het in de praktijk moeilijk voor het leiderschap van de Taliban om hun veldcommandanten en strijders onder controle te houden. Hierdoor komen gerichte aanslagen op burgers evenals individuele executies van vermeende spionnen zonder eerlijk proces voor.”*

Informatie 3 stelt (p. 9) *“Local and central Government officials of all levels, and their family members, are at increased risk of being targeted in areas where armed anti-Government groups operate or control.”* Deze informatie wijst op het gevaar voor familieleden van regeringsverantwoordelijken.

Informatie 4 stelt (p. 15) *“AGE’s (Anti-government elements) hanteren in toenemende mate gerichte aanvallen tegen bepaalde profielen in de vorm van doodslag (executies, onthoofding, aanslagen), ontvoering of intimidatie d.m.v. illegale checkpoints, het platleggen van GSM-netwerken, nachtbrieven en openlijke dreigementen. De tactiek van de targeted killings, die volgens UNAMA in 2010 de kop opstak ... Niet alle doelgerichte slachtoffers kunnen echter zonder meer worden toegeschreven aan de insurgency. Criminaliteit en lokale machtsconflicten dragen ook bij tot een algemeen klimaat van angst en wantrouwen. ...*

(p. 21) Slachtoffers van gerichte moorden, en (gewelddadige) intimidaties kunnen daar (willekeurige geweld) niet toe worden gerekend. ...”

Uit deze informatie blijkt dat de vader van verzoeker als belangrijke ambtenaar alleszins tot een risicogroep hoorde. Het is aannemelijk dat dit zijn verdwijning verklaart ook al zijn er weinig concrete

gegevens beschikbaar, zoals verzoeker zelf stelt tijdens zijn gehoor. Wat de aanslag op verzoekers huis betreft waarbij zijn moeder gewond werd en zijn broer gedood, is het aannemelijk dat het een hierboven beschreven 'targeted killing', een doelgerichte aanslag of gewelddadige intimidatie betreft, al kan de oorsprong hiervan niet met zekerheid vastgesteld worden, zoals verzoeker ook in dit verband zelf stelt tijdens zijn gehoor.

De Raad meent dat in er *in casu* voldoende elementen aanwezig zijn voor de toepassing van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: "*De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gepronounced vrees voor vervolging uitmaken.*"

De Raad meent dat de aanslag op verzoekers huis minstens als een rechtstreekse bedreiging beschouwd dient te worden. Ook de verdwijning van zijn vader is relevant, rekening houdend met het feit dat verzoeker als oudste en enige zoon van een hooggeplaatst ambtenaar ook behoort tot een risicocategorie en zijn vader persoonlijk bedreigd werd naar aanleiding van de doding en foltering door de politie van mullah K.

De verwerende partij betwist het verband tussen deze aanslag op het huis van verzoeker en de functie van de vader van verzoeker en diens rol bij de overhandiging van het lichaam van K. en de bedreiging waarvan hij het voorwerp was op dat ogenblik.

Daar waar de verwerende partij wijst op de lange termijn tussen de doding van K., de ontvoering van zijn vader en de aanslag op zijn woning wijst de verzoekende partij erop dat in Afghanistan wraak een fenomeen is die ten allen tijde kan voorkomen. De Raad meent dat dit aannemelijk is onder meer omwille van het feit dat de Taliban hun lokale commandanten niet altijd kunnen controleren zoals blijkt uit de bovenvermelde documentatie.

De verwerende partij stelt dat de activiteiten van verzoeker niet van die aard zijn dat men in verzoeker de opvolger van zijn vader zou zien. De verzoekende partij wijst er op dat hij stappen ondernomen had om te zoeken naar zijn vader. De Raad wijst er ook op dat familieleden van personen die zoals de vader van verzoeker behoren tot een risicogroep zelf ook een risicogroep vormen en dat *in casu* de vader van verzoeker naar aanleiding van de dood van K. en het optreden van zijn vader als districtchef persoonlijk bedreigd werd.

De verwerende partij betwijfelt de aanwezigheid van gewapende mannen rond het huis van verzoeker voor de aanslag, wijst op het feit dat verzoeker niet binnen bleef maar dagelijks voor zijn opleiding naar Kabul ging en dat hij 45 dagen na de aanslag op zijn huis in Afghanistan bleef. De Raad meent dat dit geen doorslaggevende motieven zijn.

Verzoeker legt bij huidig verzoekschrift een foto van zijn nicht neer, alsook van haar lijk en een kopie van de brief van de politiecommissaris van Paghman gericht aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken. In de brief staat een verklaring door de vader van verzoekers nicht. De Raad stelt vast dat hier geen duidelijkheid bestaat met betrekking tot de daders.

Verzoeker voert aan dat hij niet over een intern vluchtalternatief in Kabul-stad beschikt omdat de Taliban actief is over geheel Afghanistan. Het verkopen van de eigendommen is niet zo evident als het Commissariaat-generaal voorhoudt daar er moet gezocht worden naar geschikte kopers die bereid zijn om een "juiste prijs" te betalen.

De verwerende partij stelt "*dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker over een intern vluchtalternatief in Kabul-stad beschikt. Wel wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekers familie na zijn vertrek een tijdje in Kabul-stad verbleven hebben, maar dat ze zijn teruggekeerd naar hun dorp omdat de situatie intussen veiliger was en hun eigendommen daar waren (gehoorverslag CGVS, vragen 58-59). Indien zij echt in gevaar hadden verkeerd, kan er vanuit gegaan worden dat ze nooit zouden teruggekeerd zijn naar Peshta louter vanwege hun eigendommen. Deze kunnen immers gemakkelijk verkocht worden en doordat het werk van verzoekers oom zich eveneens in Kabul - namelijk Kampani - bevindt, zou het voor hen perfect mogelijk zijn hun toevlucht tot Kabul te nemen en daar (voorlopig) te blijven mocht er gevaar dreigen (gehoorverslag CGVS, vragen 61-63). Dat*

zij dit niet deden, toont aan dat zij momenteel zonder noemenswaardige problemen in verzoekers geboortedorp kunnen wonen zonder een vrees voor vervolging.”

De verwerende partij betwist aldus niet dat *in casu* er geen reden is om toepassing te maken van het binnenlands vluchtalternatief zoals bepaald in artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet, maar stelt dat het tijdelijke verblijf van de familie in Kabul en de terugkeer naar het dorp aantoonde “*dat zij momenteel zonder noemenswaardige problemen in verzoekers geboortedorp kunnen wonen zonder een vrees voor vervolging.*”

De Raad meent echter dat rekening houdend met alle elementen van het rechtsplegingsdossier het aangewezen is verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen zoals bepaald in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt: « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoonde met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

De Raad meent dat de asielaanvraag van verzoeker aan de bovenvermelde voorwaarden beantwoordt en dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn (impliciete) politieke overtuiging als oudste en enige zoon van een belangrijk ambtenaar, namelijk een voormalig districtschef.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS